Aventurile submarinului DOX

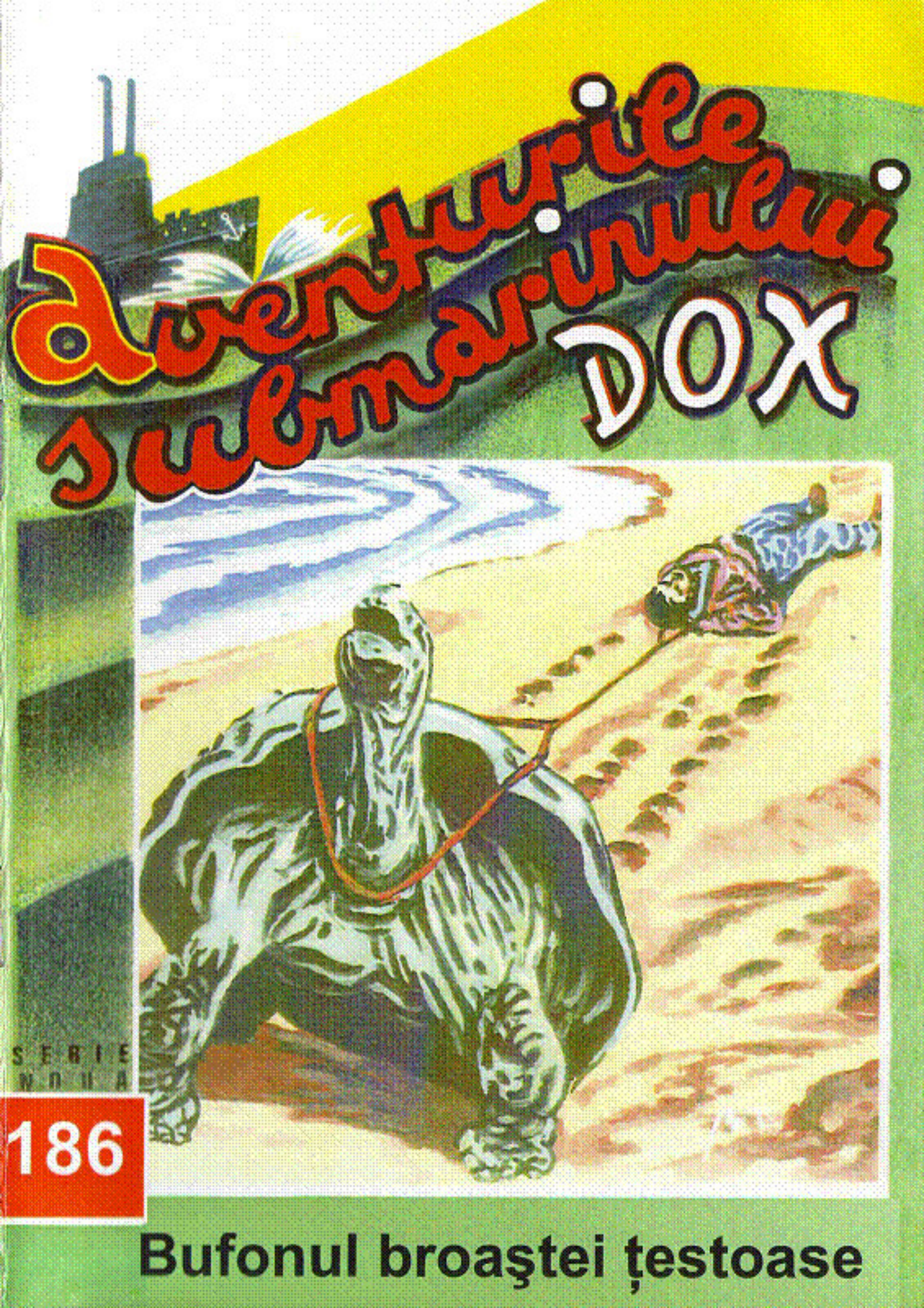

SERIE NOUĂ

186

Bufonul broaştei ţestoase

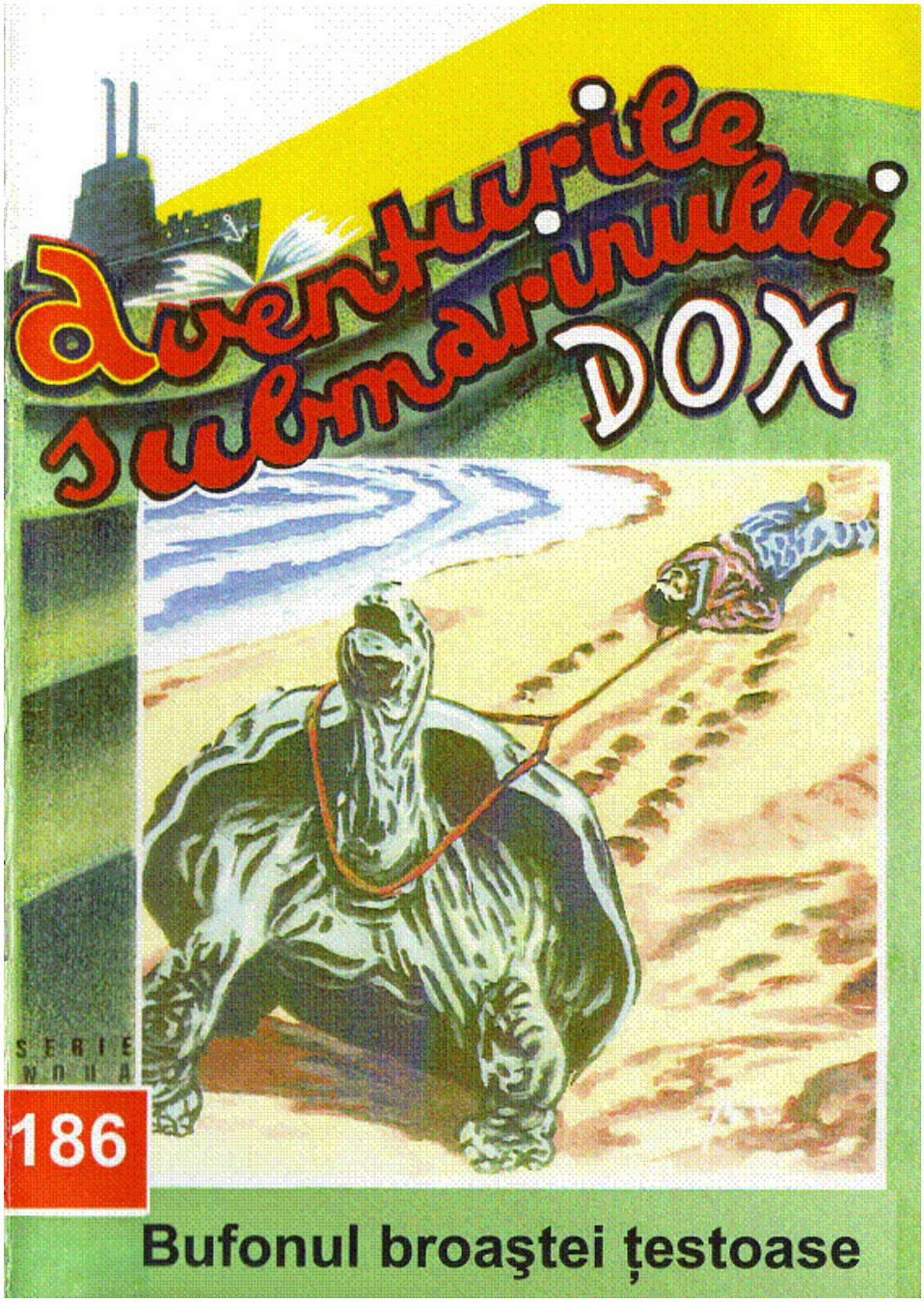
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
186
Bufonul broaştei ţestoase

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARR

Nr. 186.

BUFONUL BROAŞTEI ŢESTOAS

Traducere de LIA HÂR

V.2.0.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
LA VÂNĂTOARE DE BROAŞTE ŢESTOASE.

— ÎN FAŢA NOASTRĂ SE AFLĂ Insulele Galapagos, îi spuse doctorul Bertram lui George, arătându-i conturul unei insule ce apărea la orizont.

— Mai întâi trebuie să verificăm, dacă cercetătorul german care s-a mutat aici cu ani în urmă se mai află şi acum pe una din insule.

George încântat, a fost de acord şi doctorul Bertram care era în acelaşi timp şi doctor şi savant pe submarinul căpitanului Farrow îi spuse în timp ce stătea lângă el în turn:

— Poveştile cu cercetătorul german au ridicat mai demult câteva întrebări, dar cred că el s-a întors deja în patria lui.

— Totuşi am putea să ne oprim puţin aici, fu de părere George. Am auzit că mai sunt broaşte ţestoase uriaşe pe Insulele Galapagos. Ce a-ţi spune de o supă proaspătă de broască ţestoasă domnule doctor?

— N-ar fi o idee rea; o să vorbesc imediat cu tatăl tău.

Căpitanul Farrow tocmai urca scăriţa îngustă de metal ce ducea la turn. Doctorului îi povesti despre propunerea lui George şi adăugă, că tot echipajul o va saluta cu bucurie schimbarea în meniul zilnic: ar fi chiar ceva indicat.

— Chiar că mi-ai făcut şi mie poftă, râse căpitanul şi fu de acord cu propunerea fiului său.

— Însă cu condiţia să nu rămânem mult aici. Aş vrea în sfârşit să ne întoarcem odată pe Insula Odihnei. Sunt cam îngrijorat, cu toate ca de acolo primesc zilnic mesaje. Este mult de când nu i-am văzut pe tovarăşii noştri rămaşi acolo. Chiar şi submarinul are nevoie de puţină odihnă; şi-a meritat-o din plin, ca şi noi de altfel.

— Dacă vom merge fără oprire după ce vizităm Insulele Galapagos, vom ajunge acolo în câteva zile, explică doctorul. O vânătoare de broaşte ţestoase nu ne va ţine mult în loc, două exemplare vor ajunge ca tot echipajul să se sature. Broaştele ţestoase s-au împuţinat mult, de aceea propun să nu vânăm mai multe decât avem nevoie.

— Dacă broaştele sunt mature, una numai cântăreşte mai multe chintale, dădu din cap căpitanul. George, tu vii bineînţeles cu noi, ca de altfel şi prietenul tău Petre.

Era vorba de Petre, uriaşul cârmaci al submarinului care ţinea foarte mult la fiul căpitanului şi care-l însoţea întotdeauna în expediţiile sale pe uscat.

— Îmi dai voie sa merg înaintea voastră cu o barcă? îl întrebă George pe tatăl său. Nu dorim să măcelărim broaştele pur şi simplu ci să le vânăm după toate regulile vânătoreşti. Le vom omorî cu două împuşcături în cap bine ţintite. Apoi ele pot fi aduse mai târziu de camarazi pe submarin.

Căpitanul încuviinţă şi îi făcu semn lui Petre, care meşterea ceva puţin mai încolo să vină ia el.

— Aveţi grijă, mai ales când trageţi cu puşca, se auziră explicaţiile sale, să îi nimeriţi ceafa şi cu aceasta să-i paralizaţi întreg sistemul nervos. Acesta este cel mai uman sistem de vânătoare. Am citit odată că o broască ţestoasă cu toate că a fost decapitată de un vânător şi nu a fost întoarsă pe spate, a fugit aşa fără cap o bună bucată de drum pentru a se salva în mare. Cel ce a scris asta, un cercetător serios şi cunoscut, a spus că a fost o privelişte cumplită. Animalele au o viaţă tenace. Deci împuşcăturile voastre trebuie să le omoare pe loc nu numai să le paralizeze, împuşcaţi fiecare broască cu două gloanţe unul în ceafă şi unul în cap.

George asculta foarte curios şi promise tatălui său că va face aşa cum i s-a explicat.

Între timp Petre se căţăra în turn. Căpitanul i se adresă:

— Tu vei merge cu George înaintea noastră pe Insulele Galapagos, în vreme ce noi vom sta cu submarinul în apropiere George vrea să vâneze două broaşte ţestoase. Să luaţi micuţa barcă de aluminiu! Şi cel mai bine ar fi să înconjuraţi odată insula pe care o alegeţi şi numai după aceea să debarcaţi. Sigur, cu această ocazie o să vedeţi locurile de pe ţărm, pe unde broaştele ţestoase obişnuiesc să se caţere când ies din mare. Dacă

sunt bine informat, broaştele ţestoase îşi bagă capul în carapace încă de la prima împuşcătură auzită. Deci cred că a doua broască ţestoasă va trebui s-o vânaţi în cu totul în alt mod decât prima. După ce aţi vânat două daţi-ne un semnal. Marinarii de pe submarin vor veni cu două bărci uşoare de aluminiu să încarce prada şi s-o aducă aici. Aşa că, Petre, spune să se aducă trei bărci pe punte.

Petre dispăru pe scara ce ducea în interiorul submarinului în vreme ce George coborî pentru a lua puştile grele. Numai ele erau bune în cazul acesta pentru că gloanţele lor aveau efectul distrugător care este atât de important la vânătoarea de elefanţi. Mulţi vânători atacaţi de un elefant rănit şi-au putut salva viaţa numai cu un astfel de cartuş.

George era convins, că dacă împuşcai broaştele ţestoase cu astfel de cartuşe, din prima lovitură erau terminate. Când George apăru din nou pe punte, tatăl său schimbă puţin cursul submarinului. El nu dorea să treacă pe lângă una din insulele mari pentru că exista posibilitatea ca acolo George şi Petre să întâlnească oameni care participau la vreo expediţie de cercetare.

Farrow nu dorea să se facă cunoscută intenţia sa de a naviga iarăşi în marea Sudului. În drumul său către Insula Odihnei, petecul de pământ ascuns de atoli mari de corali, submarinul trebuia să treacă pe lângă nişte insule ce se aflau sub dominaţie franceză, iar francezii îi mai căutau încă pentru că după terminarea războiului nu predase submarinul aliaţilor. Farrow dorea în orice caz să evite ca întoarcerea sa să fie în vreun fel deranjată.

Submarinul naviga o jumătate de oră de-a lungul grupului de insule, în sud, rămânând destui de departe de ţărm încât să nu fie imediat recunoscut dacă s-ar fi aflat oameni pe ţărm.

Când căpitanul descoperi o insulă plină de palmieri, îşi îndreptă submarinul într-acolo.

Nava se afla la un kilometru de insulă când Farrow văzu prin binoclul său o plajă redusă pe coasta de sud ce era plină de broaşte ţestoase. Ele păreau să fi făcut cunoştinţă cu navele căci deja începuseră să se mişte neliniştite încoace şi încolo.

Rar am văzut o asemenea nelinişte printre broaşte ţestoase spuse doctorul când submarinul se apropie şi mai mult. Ce pot să aibe animalele acestea aşa de încete în general? Opriţi vă rog nava domnule căpitan pentru o nu nelinişti şi mai mult animalele.

— Insula pare să nu fie prea mare, adăugă căpitanul. Voi, George şi Petre să vă căutaţi un alt loc de pe plajă unde să se afle exemplare mai mari.

Submarinul se opri la indicaţia căpitanului. Una din bărcile uşoare de metal a fost deja lansată pe apă, George şi Petre se urcară în ea şi uriaşul începu să vâslească în direcţia insulei, care se afla acum destul de aproape.

În timp ce se îndreptau spre insulă George se întreba în zadar ce motive puteau să determine broaştele ţestoase să fie aşa de neliniştite.

El citise că vânătorul trebuia să se apropie încetişor de ele, să le întoarcă pe spate şi astfel ele n-ar mai fi încercat nimic pentru a scăpa.

Animalele de pe insulă însă, după cum constatase, îşi băgară capul în carapace şi păreau că se îndreaptă spre un desiş ca şi cum ar fi presimţit ceva.

Când micuţa ambarcaţiune ajunse la o sută de metri de insulă, animalele se întoarseră brusc şi o porniră repede pe cât puteau şi ele, spre mare. Câteva minute mai târziu plaja era goală.

Petre se întoarse, lăsă vâslele şi se uita uimit la ce se petrecea. Apoi scuturând din cap strigă:

— Aşa ceva n-am mai văzut! Cine oare a putut să avertizeze broaştele?

— Probabil au fost vânate cam des în ultimul timp, spuse George.

— S-ar putea. Asta ar fi explicaţia faptului că nu se găsesc aici şi exemplare mai mari. Probabil toate au fost măcelărite, murmură Petre.

— Dacă n-o să găsim mai mari, va trebui să vânam patru sau cinci mai mici.

— Astea au gust mai bun, domnule George.

— Se pune întrebarea dacă vom ajunge să împuşcăm vreuna, conchise George. Trebuie să ne ţinem strâns lângă ţărm să fim atenţi la golfuleţele insulei pentru ca să putem ţinti imediat, dacă vom mai găsi vreun loc unde stau broaşte ţestoase.

— Exemplarele mici, cred că vânătorii le-au lăsat intenţionat să trăiască. Din carapacea lor nu se putea scoate mare lucru, în afară de carne.

— Din carapace se fac piepteni, nu-i aşa Petre?

— Da.

O vreme nici unui nu mai spuse nimic. În sfârşit Petre începu din nou.

— Ce să ne batem capul atâta pentru neliniştea unor broaşte ţestoase! Problema e ca ne trebuie câteva exemplare pentru nevoia noastră de carne.

— După urmele multe pe care pot să le văd precis, îmi imaginez că aici îşi au broaştele tabăra lor. Dar nu zăresc nici o urmă care să indice că aici ar fi fost şi vânători. Şi ei trebuiau să lase urme, mai ales că de atunci n-a trecut mult timp. Asta explică şi de ce acum, broaştele ţestoase rămase au rămas atât de fricoase.

Petre dădu numai din cap şi mormăi pentru sine, Hmm!

— Ciudat. Dacă am fi pe una din insulele Sunda, Petre, aş spune că aici ar fi fost câini sălbatici care au hăituit broaştele. Ei fac asta cu plăcere mai ales că le place mult carnea lor şi atunci

îmi imaginez că broaştele dispar repede în mare când aud venind o asemenea haită.

— Da, domnule George, dar aici pe insulele Galapagos nu cunosc nici un fel de animal sălbatic care le-ar putea pune viaţa în primejdie.

— Mergi te rog mai departe Petre! Probabil ca viaţa broaştelor ţestoase a fost nu demult timp deranjată de oameni. Şi ele încă nu au uitat vizita celor pe două picioare…

George se duse în faţa, la prora micuţei ambarcaţiuni, pentru a fi pregătit să tragă de îndată ce ar zări un alt loc de pe ţărm unde alte broaşte ţestoase s-ar lăsa surprinse. El se ghemui şi pregăti puşca, aşa încât să o poată pune la umăr dacă din întâmplare ar apărea o pradă potrivită. Petre vâslea încet, foarte aproape de ţărm. Ţărmul insulei era crestat şi plin de golfuleţe, de aceea fiul căpitanului se putea aştepta în fiecare secundă la o surpriza.

Cârmaciul submarinului înconjura acum o limbă de uscat care se întindea adânc în mare. În momentul în care George avu din nou vederea liberă spre un golf ce se afla în faţa sa, ridică puşca la umăr şi imediat după aceea izbucniră două împuşcături.

George avusese în fata ochilor o privelişte ciudată. Plaja albă a golfului era plină cu broaşte ţestoase, cu exemplare din cele mai mari din specia lor.

Toate erau pe punctul să se refugieze în grabă în mare. Era ca şi cum ar fi presimţit apropierea bărcii cu oameni care nu le aducea altceva decât moartea.

Uimirea lui George însă nu dură mult. Alesese un exemplar deosebit de mare, care însă se afla destul de departe de mare. Câteva broaşte ajunseseră în valurile mării, când George ridică puşca, ţinti scurt, apăsă pe trăgaci şi ochise cu măiestrie.

Corpul uriaş al broaştei ţestoase rămase pe loc, nici măcar picioarele groase nu se mai mişcau, atât de paralizante fuseseră împuşcăturile, una nimerise corpul şi a doua ceafa. Nici o broască ţestoasă nu se mai afla pe plaja când George îşi puse puşca la ochi pentru a doua oară.

— Cine oare avertizează broaştele ţestoase de pe insula aceasta? spuse George acum repetând întrebarea de mai înainte. Este exact ca şi cum aceste animale ar fi fost dresate şi ar asculta de comanda dresorului lor. Acum, după două împuşcături sigur nu vom mai găsi nici o broasca pe tot întinsul insulei.

— Este într-adevăr ciudat, recunoscu şi Petre, dar totuşi eu o pun pe seama coincidenţei. Grupurile singuratice care se prăjesc la soare intră toate deodată la aceeaşi oră în mare. Probabil am nimerit exact la ora respectivă. În mare îşi ele găsesc hrana. E bine măcar că aţi reuşit să doborâţi un exemplar uriaş. Cealaltă broască pare mult mai mică! Hrana ne va ajunge cu siguranţă la toţi.

— Petre, eşti de părere că putem merge liniştiţi mai departe? Tare mă tem că nu vom vedea nici urmă de broască ţestoasă. Dar

de încercat putem încerca. Atunci, hai mai departe!

Barca aluneca fără zgomot mai departe, curând parcurseră, partea de est a insulei. George văzu în două locuri, cam în depărtare, cum dispăreau în mare broaştele ţestoase fără ca el să fi tras un singur foc.

— Se pare că ai dreptate, Petre, strigă fiul căpitanului râzând. Broaştele ţestoase îşi iau masa de prânz. Vâsleşte mai repede, poate o să dăm peste un grup care a întârziat.

Petre vâsli mai repede şi într-adevăr George văzu în faţă, după ce trecuseră din nou pe lângă o limbă de uscat, pe nisipul fierbinte, un grup mare de broaşte ţestoase, care stăteau nemişcate. Dar, deodată, colonia se animă şi ca sculate de un ceas deşteptător, broaştele se ridicară şi pe picioarele lor butucănoase se îndreptară cum putură mai iute spre mare.

George, liniştit, căută din ochi o broască mai mare. Apoi se auziră două împuşcături şi o broască ţestoasă căzu ca lovită de trăsnet. Celelalte se târâră mai repede şi curând toate dispărură în valurile mării.

— Acum într-adevăr vreau să ştiu, reluă George aceeaşi temă. Cum şi ce le determină pe broaşte să se scoale din somn şi să se grăbească să se salveze în valurile mării. Sigur au fost adesea atacate de oameni, în ultimul timp. Este singura explicaţie pe care o găsi George acestui fenomen. Instinctul de apărare le-a fost alertat aşa încât numai simpla apariţie a unei bărci le determină să se salveze în mare.

— Şi acum vâsleşte, te rog Petre, în direcţia submarinului ca să luăm nişte oameni de acolo. Noi doi n-o să putem duce singuri broaştele pe care tocmai le-am împuşcat. Sunt prea grele.

Abia termină George de spus, când dintr-un desiş din apropiere se auzi un strigăt care se asemăna cu un strigăt înăbuşit de mânie. Cei doi tovarăşi din barcă nu-şi putură explica în nici un fel proveniența lui.

— Trebuie neapărat să văd ce se petrece aici, zise George stârnit de acest strigăt ciudat. Petre, du-te singur înapoi şi adu nişte marinari de pe submarin. Eu cobor aici şi mă ascund în tufişurile din stânga, de unde pot să văd şi broasca pe care tocmai am împuşcat-o.

Petre nu prea a fost de acord cu propunerea, căci asta însemna să-l lase singur o vreme pe „ucenicul” de care răspundea.

George însă, ca da obicei insistă, îl puse pe prietenul său să întoarcă barca puţin şi apoi sări pe uscat chiar înainte ca aceasta să arunce ancora în nisip.

— Adu-i repede pe ceilalţi! îi spuse încetişor lui Petre. Într-o jumătate de oră puteţi fi înapoi. Şi nu mai fă aşa o mutră! Într-un timp aşa de scurt nu se poate întâmpla nimic, o să am grijă numai ca broasca omorâtă să nu dispară cumva în mare.

II.

BROASCA ŢESTOASĂ UCIGAŞA.

PETRE VÂSLI ÎNAPOI cu o strângere de inimă. Strigătul ce-l auzise din tufiş, nu şi-l putea explica. Putea fi nepericulos cum ar fi de exemplu strigătul unei păsări ce-i era necunoscută, dar putea fi şi ceva periculos.

George îşi privi prietenul câteva secunde şi îi zâmbi. Ştia prea bine ce simte Petre şi îi era recunoscător pentru asta, dar se şi bucura ca poate trăi singur, fără ajutor, o aventură interesantă.

Fiul căpitanului se îndreptă spre tufişul ales ce îi sta în faţă. Crengile nu se împleteau unele cu altele atât de des cum era el obişnuit cu cele din junglă. Nu avea nevoie de cuţit ca să-şi facă loc. Căută cu grijă numai locurile luminoase şi evită pe cât era posibil să facă zgomot. Trosnetul frunzelor era normal şi era acoperit de zgomotul valurilor ce se spărgeau de mal.

George nu merse pe cei mai scurt drum spre golf ci luă o direcţie oblică în interiorul insulei. Asta nu-i dăuna de vreme ce rămânea mereu în apropierea desişurilor de lângă ţărm de unde auzise strigătul. După zece minute de marş ajunse într-un loc de unde putea vedea tufişurile de pe ţărm.

Broasca ţestoasa doborâtă de ei stătea nemişcată la locul ei.

De aici se uită spre tufişurile ce se întindeau de-a lungul ţărmului. Deodată crezu că observă o mişcare uşoară. Îşi închipui că zărise o figură, o faţă cu doi ochi care scânteiau ciudat.

Puteau fi pe insulă animale mai mari, de care el nu avea cunoştinţă? Era aproape imposibil! Animalul putea fi un cimpanzeu care putea merge pe picioare? Altfel nu se puteau explica ochii, pe care-i văzuse la un metru şi jumătate înălţime.

Sau ceea ce vede nu erau chiar deloc ochii unui animal? Posibil să fi fost două flori pe care le luase drept ochi, sau două lumini în tufiş. George începu să devină nesigur pe el. S-a lăsat el înşelat?

Fiul căpitanului îşi frecă ochii şi se uită mai concentrat într-acolo. Acum nu mai vedea faţa şi ochii care-l speriaseră într-atâta. Îi veni să râdă de el. Purtarea atât de ciudată a broaştelor ţestoase îl făcuse aşa nervos încât vedea fantome la lumina zilei. Dar foarte liniştit totuşi nu era. În urechi încă îi mai stăruia strigătul pe care-l auzise şi acest lucru nu era deloc o simplă închipuire.

Astfel se hotărî să caute această fiinţă, pentru ca nu cumva aceasta să primejduiască viaţa marinarilor pe care-l aştepta sa vină să ridice prada.

Tânărul se întoarse şi intră în desişul cu pricina. În afara foşnetului frunzelor şi vuietul mării nu i se păru nimic suspect. Îl cuprinse încet îndoiala. Dacă alerga într-adevăr după o fantomă, un produs al nervilor săi prea încordaţi? În curând o să vină tovarăşii săi după broaştele împuşcate…

Petre ajunsese prost dispus la submarin şi acum se grăbea la întoarcere pentru a nu-l lăsa atâta timp singur pe prietenul său.

Aşa mai trecu încă un sfert de oră… George ajunsese în partea tufişului în care i se păruse că zărise ochii. Se întoarse spre dreapta pentru recunoaşte exact locul şi se strecură prin tufiş cu atenţia mereu la pândă. Deodată se auzi chiar lângă el un trosnet de crengi uscate. Se întoarse rapid – dar din păcate prea târziu. În spatele lui stătea o siluetă întunecată. Căută să apuce pistolul. Silueta avea o un corp bine făcut dar tot atât de urâtă îi era faţa. Era închisă la culoare, bărboasă toată şi avea nişte ochi cu o privire arzătoare ce părea că vrea să-l paralizeze.

Silueta misterioasă făcu o mişcare rapidă înspre George care nu simţi decât o lovitură puternică în tâmplă şi căzu la pământ. Totul s-a petrecut atât de rapid încât tânărul nici nu apucă să strige pentru a-şi preveni tovarăşii ce se aflau cu siguranţă în apropiere. Îşi pierdu cunoştinţa.

Nu trecu mult timp până ce George deschise din nou ochii, îl durea capul îngrozitor. În regiunea tâmplei simţea o durere ascuţită. Cu toate ca era încă ameţit, încercă să se ridice şi să privească în jurul lui. Vru să-şi ducă mâinile la cap şi atunci abia remarcă faptul că era bine legat. Zăcea într-un luminiş, la capătul căruia se vedea o colibă făcută din crengi. Peste tot nu se vedea nimeni. Să strige pentru a-şi alerta camarazi; iarăşi nu putea pentru ca i se pusese un căluş în gură. George se tot gândea în ce parte a insulei putea să se găsească. Desigur nu unde putea fi uşor găsit, pentru ca cel ce-l doborâse ştia deja că tovarăşii lui veniseră după el. Acum îşi lăsă din nou capul jos după ce reuşise să se ridica în poziţie şezândă pentru a privi împrejurimile. Nu era atât de îngrijorat pentru că se mai aflase destul de des în situaţii asemănătoare. Dacă ce-l care îl legase avea de gând să-i omoare, atunci putuse s-o facă de la început, nu să-l lege cu atâta artă şi să-i bage un căluş în gură.

După ce George se mai odihni un pic, încercă să-şi slăbească cumva legăturile de ia mâini, dar cu cât încerca mai mult cu atât funia îi intra mai adânc în carne. Îşi dădu seama ca încercarea lui nu are nici un rost, oare nu se găsea pe undeva primprejur vreo piatră ascuţită care s-o folosească în loc de cuţit? Apoi când se întoarse pe o parte constata că picioarele nu-i erau atât de strâns legate, dar totuşi nu reuşi să desfacă frânghia cu care erau legate. Încercă în continuare să caute piatră. Dar în zadar. Luminişul în care se găsea era acoperit numai de iarbă moale şi înaltă.

George se îngrozi când, deodată, văzu în faţa lui figura celui care-l lovise şi legase. Acum o vedea cât se poate de clar. Ochii nu aveau numai o privire înţepătoare, ci ardeau şi străluceau ca cei ai unui nebun. În vreme ce se apropia ghemuit de George îşi arăta dinţii ca şi cum ar fi un animal de pradă, mâinile îi erau complet neîngrijite şi aveau nişte unghii lungi şi curbate. Ar fi fost îngrozitor să fii sugrumat de astfel de mâini.

Ciudatul locuitor al insulei îngenunche foarte aproape de George. Îl privea cu o ură nedisimulată. Apoi, spuse cu greu, ca şi cum nu mai vorbise de multă vreme, într-o engleză inteligibilă:

— Tu mi-ai ucis două broaşte ţestoase, două dintre animalele mele sfinte, pentru că ele mi-au luat cu ele soţia. Pentru asta trebuie să ispăşeşti, trebuie să mori! Voi a-ţi fost mai iuţi ca mine. Eu n-am putut fugi prin desiş aşa repede ca să le pot avertiza pe toate de prezenţa voastră. Oamenii tăi te caută dar n-o să te găsească niciodată. Nimeni dintr-aceia care au ridicat mâna împotriva animalelor mele sfinte, nu pot găsi locul unde locuiesc. O să-i las să te caute până vor obosi şi apoi după o căutare zadarnică, se vor strânge din nou la ţărm. Atunci, în cealaltă parte a insulei, te voi omori. Nu te voi ierta chiar dacă ai remuşcări, de fapta pe care ai făcut-o. Dacă v-ar fi fost foame, trebuia să veniţi la mine. Sunt aici multe păsări, care au carnea foarte bună, foarte gustoasă, sunt şi peşti mulţi în mare, peşti pentru o masă foarte îmbietoare. Dar voi nu, aţi ucis animalele mele sfinte ca să aveţi o îmbucătură mai deosebită. Acest lucru trebuie neapărat pedepsit. O să încerc să prind şi pe celălalt bărbat în a cărui barcă te aflai. Şi el trebuie să ispăşească pentru ce a făcut. Acum tu trebuie să mai aştepţi. Vreau să mă duc de aici să-i mai observ puţin pe oamenii tăi. Voi încerca să-i duc în eroare. Îi voi atrage într-un loc de unde nu mai au scăpare. Pe animalele mele nu le omoară nimeni care să rămână nepedepsit!

Apoi cu mişcări puternice şi mlădioase dispăru din nou în desiş. George rămase un timp fără să se mişte. Se zbârlise părul pe cap de frică. De unde putea să aibe omul acesta ideea asta fixă?

Broaştele ţestoase i-au luat soţia cu ele? Asta indica probabil o catastrofă, probabil o scufundare a unui vapor, în care soţia omului murise.

Acum îşi închipuia, pentru că înnebunise de durere, ca broaştele ţestoase de pe insula o luaseră cu ele în mare. În nebunia lui îl considera pe George un răufăcător fără pereche şi cu siguranţă îşi va îndeplini ameninţarea. Bineînţeles era de necrezut ca Petre şi tovarăşii săi să nu găsească acest luminiş pe micuţa insulă, totuşi George începu din nou să încerce să se elibereze. Se rostogoli până la marginea luminişului şi spera ca acolo să găsească o creangă cu care să încerce să-şi desfacă legăturile. Dar crengile la care ajungea erau prea subţiri pentru a servi scopului său.

În sfârşit ajunse cu degetele la o creangă mai potrivită dar nici cu aceasta nu reuşi să facă nimic. Frânghia cu care era legat.

Cu toate că era veche, îşi păstra totuşi tăria. Atunci îi veni ideea că probabil în coliba nebunului s-ar fi aflat vreun obiect cu care să-şi taie legăturile. Se rostogoli de-a lungul luminişului cu toată durerea pe care o simţea la fiecare mişcare.

În sfârşit, ajunse la coliba micuţă şi se târî, cu capul în faţă. Prin deschizătura îngustă. Când ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul care domnea acolo, văzu într-un colţ o ladă care îi atrase imediat atenţia. Se rostogoli până acolo şi încercă să-i vadă capacul; lada era închisă.

George era convins că în ladă se aflau obiecte care l-ar fi ajutat să-şi taie frânghiile şi să se elibereze căci lada era confecţionată din metal, ca şi cele folosite de ofiţerii de pe nave.

Încercările lui de a ajunge la capac şi de a-l deschide rămaseră fără efect. Acum voia să încerce să-şi desfacă legăturile frecându-le de marginea lăzii.

Dar şi la încercările acestea renunţă în curând, fiind conştient că în afară de dureri inutile, nu ar fi reuşit nimic. Marginile lăzii erau prea tocite ca să fie folosite pe post de cuţit.

Când George îşi luă o pauză pentru a răsufla auzi, la intrarea în colibă, un zgomot uşor şi văzu când se uită într-acolo pe omul acela înspăimântător, care intra ghemuit în interior. Acesta, văzându-l pe George scoase un strigăt ce putea fi atât unul de ameninţare cât şi un râs ironic:

— Aha, prizonierului îi este frică. El a vrut să se sustragă pedepsei binemeritate. Nu, aşa nu merge. Pe tovarăşii tăi i-am păcălit, dar şi ei sunt şireţi. Nimeni n-a venit în locul în care am vrut să-i ademenesc. Dar luminişul cu coliba mea nu l-au găsit oricât de aproape ar fi fost de el. Şi mie la început, mi-a luat mult timp, până ce am descoperit tunelul ce duce la acest luminiş. Numai o întâmplare fericită mi l-a arătat. Acum însă, vei fi pedepsit. Animalele sfinte aşteaptă asta, pe cealaltă parte a insulei se află un golf pe ţărmul căreia stau cele mai mari broaşte ţestoase. Ele ascultă de chemarea mea. Pe una din ele o s-o las să te execute.

George era speriat. Ce va face nebunul? La un asemenea mod de a muri, nu s-a gândit, cu siguranţă, niciodată, George se hotărî în orice caz să se apere. Dar cum?

Putea să-l lovească cu picioarele când s-ar fi apropiat să-l care precum a zis în cealaltă parte a insulei. Încet îşi ridică genunchii şi-l observă mai bine pe omul sălbătăcit. Dar cu neîncrederea şi viclenia ce le sunt caracteristice nebunilor, omul păru că-i ghiceşte intenţiile.

El păşi lângă capul tânărului, îl apucă de umeri şi-l întoarse aşa încât acesta să ajungă pe burtă. Apoi râse spunându-i:

— Nu-ţi ajută cu nimic! Bob Thomson nu se lasă dus de nas! Aşa-i foarte bine!

Apoi îl apucă de braţe şi-l trase afară din colibă. Acolo îl lăsă şi se întoarse singur înapoi în colibă, de unde se auziră în curând zgomote curioase. Se părea că omul a deschis lada de metal şi cotrobăia prin ea.

Se întoarse înapoi cu câteva frânghii groase, apoi le petrecu pe sub braţele lui George, le legă strâns aşa fel încât deveneau un fel

de ham pentru fiul căpitanului.

Nebunul se înhămă şi-l trase pe George de-a lungul luminişului. George fu fericit că pământul de acolo era acoperit cu iarbă moale mlădioasă.

Curând ajunseră şi în desiş. Ramurile, pe care omul le lăsa în urmă, ca să-şi facă loc să treacă, îi biciuiau faţa lui George iar pământul moale se termină lăsând în loc un teren pietros. Ah, da, omul vorbise de un tunel pe care-l descoperise din întâmplare. Probabil se aflau pe insulă dealuri de pietriş, în mijlocul cărora se afla luminişul la care aveai acces printr-un tunel mascat. Abia îşi termină George gândul ca totul se întunecă în jurul lui. El ţinea capul cât putea de sus pentru ca solul devenise complet neregulat.

După socotelile lui George tunelul nu putea fi mai lung de treizeci până la cincizeci de metri. După o curbă îngustă constată o semiobscuritate care devenea tot mai luminoasă şi în sfârşit trecu de tunelul care-i crease aşa o senzaţie neplăcută. Însă din priveliştea de după tunel nu văzu prea mult.

Din nou trecură prin desişul al cărui ramuri îl loveau din nou peste faţă. Închise ochii, dar drumul prin lăstăriş nu dură mult, ajunseră la câmp liber.

Nebunul îl trăgea mai departe, iar acum George putu să-şi deschidă ochii. Se linişti iar acum putea gândi din nou clar.

„Oare ce intenţiona acest om cu el? O broască ţestoasă – spusese el – va fi călăul tău. Adică cum o broască? Nu putea să-şi imagineze!”

În curând zări aproape lângă el piciorul une uriaşe broaşte ţestoase, un exemplar deosebit al speciei ei. Apoi mai văzu una. Omul se opri şi lăsă jos frânghiile cu care-l legase pe George. Apoi păşi în spatele lui aproape de o a treia broască ţestoasă.

„Oare ce făcea acolo?” George nu putu să vadă dar simţi că i se pregătea ceva foarte rău. Curând, omul se întoarse la George – având grijă ca acesta să nu-l poată să-l atingă cu picioarele şi să-i dea o lovitură – şi-i spuse:

— Călătoria s-a apropiat de sfârşit, tinere. Trebuie s-o urmezi pe soţia mea şi trebuie s-o serveşti dacă o întâlneşti! Salut-o din partea mea. O să va urmez şi eu, când îmi va veni timpul.

Omul îi luă căluşul de la gură şi continuă:

— Acum poţi să strigi cât doreşti. Oamenii tăi nu pot oricum să te audă. Ei stau acum în cealaltă parte a insulei. Şi chiar dacă te-ar auzi, nu te vor putea ajuta. Ar veni prea târziu. Omul se aplecă, scoase din buzunarul pantalonilor săi jerpeliţi un briceag şi tăie legătura cu care fixase căluşul în gura lui George.

Când luă cârpele de la gura lui George, acesta începu să strige:

— Bob Thomson, de ce doriţi să mă omorâţi? Amândouă broaştele ţestoase au făcut ceva nedrept. Şi era normal că trebuiau să moară.

El spera ca să-l provoace la o convorbire mai lungă, ca astfel să câştige timp, căci era sigur că tovarăşii săi îl căutau cu

febrilitate în continuare. Insula nu era aşa de mare, încât, mai devreme sau mai târziu, trebuiau să ajungă la golful, unde se afla acum cu nebunul şi broaştele ţestoase uriaşe.

Spre dezamăgirea lui George, omul nu se lăsă înşelat. Scoase un hohot oribil şi strigă!

— Nu poţi să mă înşeli, încerci să câştigi timp. Dar ora ta, a sosit acum. Fii atent, îmi trimit animalele mele sfinte în mare. Ele o s-o caute pe soţia mea şi-o să i te ducă.

Omul fluieră ascuţit, imediat cele două broaşte ţestoase uriaşe ce se aflau una în dreapta cealaltă în stânga lui George. Porniră repede spre mare. Fiul căpitanului era uimit, chiar uluit de o asemenea dresură.

Atunci simţi o scurtă smucitură şi constată ca este tras în faţă, încet dar necontenit. Îşi ridică cât putu în aceste condiţii capul şi văzu că era legat printr-o frânghie de broasca ţestoasă uriaşă care îl trăgea după ea.

Nebunul voia să-l lase târât de broască în mare.

George nu se aflase decât foarte rar într-o asemenea situaţie îngrozitoare. În zadar se chinuia să scape de hamul ce-l lega de broască, era imposibil. Aşa trecură câteva minute şi încetul cu încetul, auzii zgomotul mării.

Atunci îşi aminti sfatul nebunului să strige oricât ar fi dorit pentru că oricum tovarăşii lui nu l-ar fi auzit. Poate că totuşi nu erau aşa departe încât să nu-l audă. Şi atunci începu să strige cât îl ţineau plămânii.

— Petre, Petre, hai aici Petre! Adă şi puşca cu tine.

Nebunul râse tare când îl auzi pe George strigând, dar lui George nu-i păsa şi striga daca putea şi mai tare.

III.
ÎN APROPIEREA MORŢII.

PE BROAŞCA ŢESTOASĂ ÎNSĂ n-o deranja nici strigătele lui George nici râsul nebunului, ea trăgea povara mai departe şi se apropia foarte repede de mare, mai repede decât crezu George.

Frica era un stimulent pe care fiul căpitanului nu-l prea cunoştea. Dacă ar fi putut să se apere nu i-ar fi fost teamă. Dar acum, îl copleşea frica chinuitoare că tovarăşii săi nu vor ajunge înainte ca broasca să ajungă la mare. Sau poate asta să-i fi fost soarta.

Broasca care-l târa pe George era puţin împiedecată în libertatea ei de mişcare, dar nu prea mult. În fond ce reprezenta pentru ea o greutate ca cea a lui George? Sigur, înainta puţin mai încet ca celelalte exemplare care aproape ajunseseră la mare. Câteodată făcea o mică pauză ca şi când şi-ar trage sufletul, apoi îl trage cu o îndârjire dublă în urma tovarăşelor ei. Dar ce-i folosea asta lui George? Situaţia nu putea fi mai duşmănoasă.

Nebunul se retrase treptat până la marginea desişului. Deodată George văzu că bărbatul îşi ridică capul şi asculta. Imediat îi reveni speranţa şi începu să strige cu şi mai multă putere. Dintr-odată nebunul dispăru rapid în tufiş. Strigă încă o dată cât putu de tare. Apoi răsuflă uşurat când văzu într-o altă parte a desişului silueta uriaşului care se grăbea spre mare. Câteva secunde, Petre rămase perplex în faţa cumplitului tablou ce i se desfăşura în faţa ochilor. Apoi îşi luă puşca de pe umăr. Dar din poziţia în care se afla nu putea nimeri capul broaştei aşa că ţinti unul din uriaşele picioarele din spate, împuşcătura răsuna împiedecând astfel marşul spre mare al broaştei.

George scoase un strigăt de victorie. Acum era salvat. Dar ce mai era şi asta? În spatele lui Petre apăru statura nebunului. S-a bucurat oare George prea devreme? Şi, înainte ca George să fi putut să strige pentru a-l avertiza. Petre se pomeni cu nebunul în spate.

Pe Petre îl surprinse atât de mult atacul, încât căzu la prima lovitură. Totuşi după cum putu să aprecieze George din depărtare, lovitura nu putea fi foarte puternică. Într-adevăr uriaşul nu-şi pierdu cunoştinţa se ridică pe jumătate şi-l atacă la rândul său pe nebun.

Se porni între cei doi o luptă sălbatică, pe care George o urmări cu ochii plini de groază. Poziţia lui Petre nu era deloc de invidiat. Nebunul părea să dispună de puteri aproape la fel de mari ca şi cârmaciul. Dar Petre era un luptător antrenat. Reuşi să scape de adversar, dar când se ridică, alunecă şi căzu din nou, în momentul în care nebunul se aruncă din nou asupra lui Petre, George simţi că broasca se puse din nou în mişcare şi îl trăgea mai departe spre mare. Glonţul lui Petre n-o rănise prea rău.

Din nou George se puse pe strigat. Tovarăşii săi nu puteau să fie prea departe de Petre aşa că trebuiau să audă strigătele ce le scotea George. Între timp lupta dintre cei doi era în plină desfăşurare. Cârmaciul făcea eforturi supraomeneşti să preia conducerea dar nebunul îl prinse cu amândouă mâinile aşa că Petre, numai cu mare greutate putu să se desfacă puţin din încleştarea acestuia. Asta însă nu-i ajuta nimic lui George. Broasca fermecată îl trăgea între timp, încet dar sigur, spre mare.

De câte ori făcea câte o pauză, George se bucura de fiecare dată. Teama însă venea din nou, mai puternică, când uriaşa îl trăgea neîncetat spre mare. Dacă broasca ajungea în mare, aceasta însemna sfârşitul pentru George, pentru că odată în elementul ei ar fi înotat repede spre larg. George putea să-şi ţină respiraţia pentru câteva secunde, dar la ce i-ar fi folosit? Fiul căpitanului auzea deja foarte aproape vuietul mării. Îşi ridică din nou capul şi văzu ca animalul care-i trăgea nu mai avea decât câţiva metri până la mare ceea ce însemna pentru el moartea. George se uită disperat la Petre şi scoase un ţipăt sfâşietor. Aproape în acelaşi moment auzii răspunsuri din diferite părţi ale

desişului. Doi membrii ai echipajului săriră din tufiş aproape de cei doi care se luptau. Dintr-o privire îşi dădură seama de situaţie. Unul se îndreptă rapid spre George. Celălalt se grăbi să-l ajute pe Petre. Atunci nebunul se trase din braţele uriaşului, se ridică repede, mult mai repede decât ar fi dorit Petre şi se grăbi înspre desiş în care şi dispăru. Un al treilea camarad se grăbi pe plajă spre George, pe care primul marinar aproape că-l ajunse. Era şi timpul, căci broasca ajunsese deja la apă. Ea sări înăuntru şi imediat primul val trecu peste trupul lui George. Atunci simţi o smucitura în spate. Primul marinar ajunsese deja acolo şi George simţi cum era tras înapoi. Alt marinar sări, din fugă, în apă şi cu cuţitul tăie frânghia ce-l lega pe George de broasca ţestoasă. George fu tras pe plajă, în ultima secundă scăpase de o moarte îngrozitoare.

Petre a încercat să-l urmărească pe nebun dar nu reuşi să descopere în desiş locul prin care acesta dăduse bir cu fugiţii.

Acum era mai important să-l îngrijească pe „ucenicul" lui şi de aceea îl lăsă în pace pe nebun şi se grăbi spre ţărm ca să-i fie de ajutor lui George pe care tovarăşii săi îl eliberaseră deja din strânsoarea frânghiilor.

Fiul căpitanului se împleticea puţin, dar se ridică, începea să-şi revină şi strânse mâinile camarazilor în semn de mulţumire. Prea multe cuvinte nu-şi aveau rostul. Petre reuşi primul să mai destindă atmosfera spunând:

— Păcat, spuse el. Că n-am putut nimeri mai bine broasca care vă trăgea. Laba ei ai fi putut-o păstra ca amintire.

— Nu poţi să ai tot ce-ţi doreşti, Petre.

— Asta aşa-i, replică uriaşul.

— Ce părere ai de omul cu care ai luptat?

— Omul are o forţă de nedescris, domnule George.

— Este nebun, Petre. Probabil a înnebunit în urma unui naufragiu în care soţia sa şi-a pierdut viaţa. El povestea cam despre asta.

— Se poate.

— Trebuie să vedem şi să încercăm să-l prindem şi să-l ducem într-un sanatoriu, unde-i este locul.

— Şi credeţi că asta îl va ajuta, domnule George?

— Aşa mă gândesc. Îl cheamă Bob Thomson.

— Un altul în locul dumneavoastră, n-ar fi atât de îngrijorat de un om care a vrut să vă omoare într-un mod atât de înspăimântător. Dar aveţi dreptate să ajutaţi un om atât de amărât. Se pare că a trecut prin ceva înspăimântător.

În câteva cuvinte George le povesti, lui Petre şi marinarilor ceea ce păţise. Toţi fura de acord că omul era nebun şi avea nevoie de ajutor. Poate chiar doctorul Bertram ar fi putut face ceva pentru el.

Datorită gălăgiei şi împuşcăturii pe care Petre şi George le făcuseră, ceilalţi marinari care veniseră cu trei bărci uşoare de

aluminiu să încarce cele două broaşte împuşcate, veniră şi ei în locul de unde se auziseră strigătele.

Petre propuse ca împreună, să încerce să dea de urma nebunului. Prea departe nu avea unde să se fi retras, căci insula nu era prea mare şi în afară de luminişul în care se afla coliba lui nu erau ascunzători mai deosebite.

Din păcate, atunci când marinarii năvăliseră la locul cu pricina, au lăsat atâtea urme încât urma nefericitului nu se mai putea distinge.

— El m-a tras de-a lungul desişului, spuse George.

Trebuie să ne îndreptăm deci spre est şi cu siguranţă vom ajunge la tunelul în spatele căruia se află luminişul şi coliba. Acolo – presupun eu – s-a retras Thomson. Poate în vreme ce mă căutaţi aţi observat un deluşor.

— Da, chiar la dreapta, domnule George, răspunse unul dintre marinari. Iar în mijlocul insulei se ridică un mic grup de formaţiuni stâncoase.

— Trebuie să căutăm cu răbdare intrarea în tunel, spuse Petre. Chiar atât de ascunsă încât să n-o găsim căutând toţi împreună, nu poate fi.

În curând ajunseră la stânci. Pe ele se căţărau tufişuri dese cam până la zece metri înălţime. Pereţii de stânca păreau foarte drepţi. George îşi dădu seama că nimeni nu şi-ar fi închipuit că în interiorul masivului printr-un tunel, s-ar ajunge într-un luminiş.

Marinarii dădeau la o parte fiecare tufiş în speranţa găsirii intrării în tunel. Dar oricât de zeloşi căutau, totuşi nu o putură descoperi.

În sfârşit Petre zise:

— Sunteţi foarte sigur, domnule George, că nebunul v-a tras după el într-o direcţie paralelă cu marea? Dacă da, atunci intrarea în tunel nu se poate afla decât aici.

— Aşa presupun, replică George, care devenise de acum cam nesigur. Poate m-a tras pe altundeva, fără ca eu să-mi dau seama. Trebuie să căutăm peste tot în jurul pereţilor de stâncă.

— Poate ar fi mai bine să ne împărţim, propuse Petre.

— Da, aprobă George, patru dintre noi o iau spre stânga, iar patru spre dreapta. Ne întâlnim din nou împreună în partea de est a zidului stâncos, dacă, precum presupun, nu găseşte nimeni intrarea în tunel.

— Ţineţi-vă vă rog în apropierea mea, îi spuse Petre lui George Nu prea am încredere în acest nebun. Nu numai ca dispune de o forţă neobişnuită, dar este şi foarte viclean, rafinat chiar, aş spune. Dacă o să vă aibe a doua oară în mână, cu siguranţă nu va ezita să vă pedepsească sau să se răzbune pe dumneavoastră, în orice caz, îşi doreşte cu ardoare să se răzbune.

— Acum o să fiu foarte atent, Petre. Şi prima dată am căzut în mâinile lui fiindcă nu mă aşteptam la un atac. Totul s-a întâmplat din cauza surprizei.

Cele două grupuri s-au despărţit mergând fiecare în direcţii diferite. George se afla în spatele lui Petre, ca ultimul om din grupa care se îndrepta spre dreapta.

Ei cercetară cu atenţie pereţii stâncoşi, care erau atât de netezi ca şi cum i-ar fi lustruit o mână omenească.

Dar desigur, acest lucru îl făcuse cu sute de ani în urmă marea, care pe atunci, probabil, se întinde până acolo.

George căuta atât de amănunţit, încât în curând rămase o bună bucată în spatele tovarăşilor lui, mai mult în orice caz, decât avusese de gând. Uriaşul Petre se asigura din timp în timp, ca cel de care avea grijă era în apropiere.

Fiul căpitanului îşi scoase chiar cuţitul, cu care scormonea între bucăţile de stâncă, pentru că se putea ca intrarea în tunel să fie mascată de un bloc de piatră care se putea da cu uşurinţă la o parte.

Deodată crezu, când scormoni din nou cu cuţitul, că simte o uşoară mişcare a unui bloc de piatră, se uită din nou atent şi în curând avu certitudinea ca se afla în faţa intrării din tunel. Ca să vadă mai bine George trebuise să stea aplecat iar acum se ridicase pentru a-l chema pe Petre. Dar în acel moment simţii cum o mână grea îi astupă bine gura pentru a-l împiedeca să strige. Abia încercă să-şi revină din surpriză când simţi o lovitură puternică în tâmplă încât văzu stele verzi. Apoi totul se întunecă.

Ca prin vis simţi cum cade jos. Imediat după aceea îşi pierdu cunoştinţa, din nou se trezi cu capul vâjâind de durere. Ştia că se afla pentru a doua oară în puterea nebunului Thomson.

Bine înţeles că din nou era bine legat şi când constată acest lucru îl cuprinse groaza.

Ce va mai avea de gând să-i facă acum Thomson?

Îl va mai lega din nou de o broască ţestoasă?

Tovarăşii lui care desigur ca vor începe să-l caute imediat îl vor găsi în curând? Vor începe de sigur să cerceteze peretele centimetru cu centimetru, ca să descopere intrarea în tunel. Cu acest gând în minte, îşi ridică capul şi se uită în jur. Să strige după ajutor nu putea, pentru că avea din nou un căluş în gură.

Zăcea singur, în coliba omului misterios, pentru că acesta din urmă dispăruse din nou. Probabil că se ascundea în spatele intrării în tunel ca să-i pocnească şi pe ceilalţi, dacă ar fi îndrăznit să pătrundă în tunel, după ce ar fi găsit intrarea.

Ochii tânărului se obişnuiră repede cu întunericul ce domnea în colibă. Spre fericirea lui remarcă că lada metalică stătea deschisă lângă el. Poate va găsi acolo un obiect cu care să se elibereze rapid din frânghiile care-l legau. Se rostogoli într-acolo şi se uită peste marginile lăzii înăuntru. Acolo văzu numai haine albastru închis şi cu nasturi aurii şi cu epoleţi, deci o uniformă de marinar şi câteva cărţi şi manuscrise. Se ridică cu greu şi scotoci cu mâinile legate prin conţinutul ei, apoi răsuflă tare uşurat:

degetele sale apucară un briceag care se afla tocmai pe fundul lăzii.

Când George voi să scoată cuţitul din ladă, auzi un zgomot uşor în spatele său. Înainte să poată să se întoarcă îl apucară două mâini puternice care îl traseră înapoi.

Thomson stătea jumătate aplecat asupra lui şi scrâşnea furios din dinţi.

— Tu vrei să fugi? Dar aşa ceva nu se poate. Tu trebuie să ispăşeşti dublu ce-ai făcut! Acum întâi te voi ucide şi abia apoi o să te leg de broaştele mele sfinte care să te ducă în mare. Ce-i sigur e sigur. Oamenii tăi o să asiste fără a putea să te ajute. Asta o să fie pedeapsa lor, pentru că te-au salvat o dată.

Thomson îi târî afară din colibă şi porni cu el de-a lungul luminişului până în desiş, fără să-i mai pese sau să ia o măsură ca să împiedece ca rămurişul să-l lovească ca un bici, în faţă. Părea că furia lui ajunsese la punctul culminant. Faţa lui George era lovită toată însă acum îi era indiferent; plutea într-un pericol mai mare decât prima dată. Fiul căpitanului ştia prea bine că de data asta nebunul n-o să-şi piardă timpul şi-şi va pune în aplicare planul.

Dar ce vroia să însemne faptul că tovarăşii lui îl vor vedea însă nu-l vor putea ajuta? Dacă Petre l-ar putea vedea, sigur l-ar ajuta, chiar dacă el ar fi legat şi ţinut undeva. Ar fi găsit uriaşul vreo posibilitate.

Thomson ajunse la peretele de stâncă care înconjura ascunzătoarea. De acolo nişte scări duceau sus pe marginea zidului. Deci, demult, cândva, aici locuiseră oameni care construiseră aceste scări. Nebunul îşi luă prizonierul în braţe şi îl urcă pe scări în sus. George putea să-i vadă acum ochii. Un foc ciudat ardea parcă în ei.

— Dincolo de zid sunt prietenii tăi. O să-i strig acum aici, ca să te vadă, fără a putea să mişte un deget pentru tine. Mai târziu când vor părăsi insula, una din broaştele mele sfinte te va lua cu ea în mare. Pentru că trebuie să-mi slujeşti soţia. Acum îţi iau căluşul de la gură pentru a putea să-ţi strigi prietenii care nu vor putea să te ajute şi care vor părăsi insula după ce vei fi mort.

Thomson tăie sfoara câte-i ţinea căluşul şi scoase cârpele din gura lui, apoi îl ţinu la marginea zidului. George se uită în jos şi-i văzu pe Petre şi pe cei trei tovarăşi care bâjbâiau încă de-a lungul peretelui stâncos pentru a găsi intrarea în tunel.

George îi strigă. Cei patru se uitară uluiţi în sus. Apoi săriră repede şi veniră chiar sub porţiunea zidului unde ce afla George.

— Thomson vrea să mă omoare, le strigă fiul căpitanului. Voi trebuie să participaţi la aceasta şi după ce voi fi mort, să părăsiţi insula, ca eu să fiu dus în linişte de broasca ţestoasă în mare. Voi nu puteţi, din păcate, să mă ajutaţi. Aceste cuvinte le spuse George tare în engleză, ca apoi să adauge mai încet în germană:

— Fiţi atenţi, mă voi arunca de pe zid!

Zidul era destul de înalt, dar o cădere în prăpastie era mai bună decât să se lase spânzurat de nebun. El ar fi încercat să sară chiar dacă tovarăşii lui n-ar fi fost acolo. Tufişurile dese cu ramuri elastice i-ar fi atenuat mult căderea. Thomson îl ţinuse până acum bine de picioare şi acum părea mulţumit de ceea ce le spusese tovarăşilor lui. Acum el se ridică şi spuse.

— Se pare că te-ai obişnuit cu soarta. Asta e bine! Acum îţi voi lega frânghia de gât ca să pot să te sugrum.

Thomson se îndepărtă cu doi paşi de George. Fiul căpitanului îşi ridică capul şi văzu că era ocupat cu o sfoară groasă.

Atunci se relaxa şi-i strigă de sus lui Petre:

— Atenţie! Îmi dau drumul!

Cu o zvâcnitură se întoarse pe o parte, aruncându-se în gol.

Nebunul strigă îngrozit, sări şi se aplecă peste marginea zidului să-l poată prinde. Dar era prea târziu…

George, care îşi luase un elan puternic ateriza uşor în braţele uriaşului şi a celor trei marinari, care acum se grăbeau să-i taie legăturile. Puţin mai târziu stătea liber lângă tovarăşii lui.

Deîndată ce George ateriza nevătămat pe pământ, uriaşul îşi luă puşca de pe umăr şi se uita atent în sus, pe zid. Dar George îşi puse mâna liniştit pe braţul prietenului său şi-i spuse:

— Nu cumva să tragi Petre! Bietul om este nebun. Să încercăm cumva să-l prindem şi să-l ducem pe submarin. Poate se poate vindeca. Iată-l! Nu trage! O să vorbesc cu el. Cu toate ca sunt sigur că arde de nerăbdare să ma prindă a treia oară, poate se va lăsa în vreun fel convins.

Thomson veni chiar pe marginea zidului, aşa încât marinarilor le fu teamă ca nu cumva să cadă de acolo în momentul următor. Ochii săi îl căutau pe George, Tânărul veni cu un pas mai aproape şi îi strigă:

— Hai jos Bob Thomson! N-o să-ţi facem nici un rău. Noi vrem numai să te conducem la soţia ta, pentru că ştim unde au dus-o animalele sfinte.

IV.
DIN NOU ÎN MÂINILE LUI THOMSON.

ACEASTĂ IDEE ÎI VENISE lui George pe neaşteptate. Poate aşa Thomson se va simţi mişcat şi va veni de bună voie dacă îi vorbeai pe înţelesul lui de nebun. Şi într-adevăr expresia lui plină de ură dispăru, luându-i locul o mirare prietenoasă. El se bâlbâi:

— Chiar vrei să mă conduci la soţia mea? Ştii cumva unde stă acum Daisy? Atunci de ce ai omorât animalele sfinte? Doar ele au grijă de ea.

— Broaştele ţestoase pe care le-am omorât au făcut ceva foarte urât, îl asigură George, de aceea au trebuit să moară.

— Haideţi jos! Noi vă vom conduce la soţia dumneavoastră. Nebunul încă ezita. Se uita la arma pe care Petre încă o mai ţinea în mână.

Ezitarea lui Thomson care provenea din neîncrederea lui, o folosi George pentru a încerca, încă o dată, să-l convingă.

— Nu-ţi vrem răul! Altfel de mult am fi putut să te împuşcăm. Dorim numai să te ducem la soţia ta.

Acum părea că George îl convinsese. Thomson dădu numai încet din cap şi spuse liniştit:

— Vin, pentru că voi vorbiţi serios. Trebuie să-mi revăd soţia. O să vină şi animalele mele sfinte cu mine?

— Bineînţeles ele o să ne însoţească, îi promise George numai să-l momească să coboare de pe zid.

— Veniţi repede, trebuie sa ne grăbim să ajungem la timp. Vreţi doar să ne întâlnim cu soţia dumneavoastră.

Thomson dădu din cap şi se întoarse de pe marginea zidului. George le şopti tovarăşilor săi.

— Am reuşit! Trebuie să-l adimenim până pe plajă. Acolo îl putem avea la mână mai uşor. Aici în spatele tufişurilor libertatea lui de mişcare este prea mare. Veniţi! Vă arăt acum piatra care este de fapt intrarea în tunel.

În curând George ajunse în faţa ei. Tovarăşii lui nu putură decât cu greu să o mişte din afară. Ba chiar acest lucru nu se dovedi posibil, încât Petre spuse.

— Sigur intrarea este asigurată cumva pe dinăuntru, în aşa fel încât un nepoftit să nu poată intra. Poate îl vom putea prinde când va da blocul de piatră la o parte ca să iasă din tunel. Înainte ca să-şi dea seama trebuie să-l legăm bine. Toate astea Petre le şoptise, pentru că era aşa de linişte încât cel mai mic zgomot se putea auzi. De aceea toţi tresăriră când, chiar lângă ei, se auzi vocea lui Thomson:

— Sunt aici, veniţi acum să mă conduceţi la soţia mea!

El i se adresase lui George care mai întâi trebui să-şi revină din surpriză pentru a-i putea răspunde:

— Da să mergem! Nu mai avem timp de pierdut!

Dar dacă Thomson auzise cuvintele lui Petre?

Nu, nu era cazul, dacă ar fi auzit ceva, nu s-ar mai fi arătat şi nu ar fi avut o figură atât de nevinovată. Nu-l interesa decât să ajungă să-şi vadă cât mai curând soţia.

Totuşi apariţia lui bruscă acolo avea ceva misterios. Vechea cetate naturală de stânci ascundea deci secrete pe care nebunul în timpul şederii lui acolo, le descoperise şi pe care George şi tovarăşii săi nu le cunoşteau. Sigur era vorba de mai multe tunele care se întâlneau în faţa unei anumite stânci. Aceasta era dovada că, aici, în urmă cu mult timp, fusese o bază de apărare.

George le aruncă tovarăşilor săi o privire care-i avertiza, apoi porni prin desiş. Intenţia lui era să-i momească pe Thomson până pe plajă, acolo unde el trăise cumplita întâmplare cu broasca

ţestoasă. Tovarăşii săi trebuiau să-i imobilizeze iar apoi să-l duca pe submarin unde doctorul Bertram urma să încerce să-i ajute cumva pe acest nefericit.

George era foarte sigur ca planul lui avea să reuşească. Din când în când întorcea capul şi îl vedea pe nebun chiar în spatele lui, grăbindu-se cu ochii aţintiţi în faţă, ca şi cum ar fi aşteptat ca soţia lui să apară din clipă în clipă. Îi era milă de el. Ce grea pierdere îl putuse lovi aşa încât să-şi piardă întreaga raţiune.

Poate că era mai bine aşa, altfel pierderea ar fi fost şi mai dureroasă. Firul gândurilor îi fu întrerupt de un strigăt a lui Thomson care se oprise dintr-odată şi arătă spre stânga.

— Daisy, iubito, te văd! Am ştiut că o să mă aştepţi! Vin chiar acum Daisy!

Bucuria revederii se pare că-i provocase o halucinaţie.

Mai înainte ca George, Petre sau alt marinar să poată să-l împiedece, se întoarse şi dispăru în nişte tufişuri din care se vedea o cărare ce ducea spre un tufiş singuratic ce în mod misterios semăna cu silueta unui om. Un capriciu ai naturii îi juca o festă sărmanului nebun.

— Aici, aici, strigă George. Poate putem să-l legăm acum cât se află în tufiş.

George începu să fugă după nebun, fără să fie atent dacă şi tovarăşii săi puteau să-l urmeze tot atât de repede. Nu-l vedea decât pe Thomson care fugea grăbit în faţă.

Petre rămăsese câţiva metri buni în spate, dar deodată se împiedecă de o rădăcină ivită pe neaşteptate din pământ şi căzu cât era de lung. Doi marinari care îl urmau îndeaproape nu se putură opri aşa repede şi căzură şi ei peste el.

Astfel se pierdură secunde preţioase. În sfârşit se ridicară toţi trei şi continuară urmărirea.

George ajunse foarte aproape de Thomson care acum era chiar la copacul care avea înfăţişarea unei femei îmbrăcată în alb. Nebunul se opri şi se holba la crengi. Crezând că îl are pe Petre în spatele său George spuse:

— Bob Thomson acesta este…

Mai mult nu putu spune că nebunul se şi întoarse fulgerător. Îi văzu numai faţa desfigurată de furie şi-i simţi pumnul lovindu-l puternic în bărbie. George avu exact senzaţia boxerului care printr-o lovitură fulgerătoare este făcut KO.

Când se trezi de data aceasta, nu-şi mai simţi capul vâjâind, dar îşi dădu seama că se afla pentru a treia oară în mâinile nebunului. Oare acesta jucase teatru atunci când păruse convins de spusele sale? Oare de la început intenţia lui fusese aceea de a-l captura cu orice preţ? În el, nebunul vedea numai pe ucigaşul nepreţuitelor lui animale? Dacă aşa se întâmplase, nebunul se dovedise foarte şiret în modul cum reuşise să-l îndepărteze de tovarăşii săi şi să-i ademenească la el. Lui George i se păru

aproape de necrezut că nebunul reuşise din nou să pună mâna pe el şi să-l răpească chiar de lângă tovarăşii săi.

Or fi mai multe secrete pe insulă de care tovarăşii săi habar nu aveau? Se găseau oare mai multe locuri prin care să dispari în pământ, pentru ca apoi, prin anumite tunele să ajungi în micul luminiş în care Thomson îşi ridicase coliba din crengi?

În curând el va descoperi misterul insulei. Dar nu se găsea aşa cum crezuse în luminiş ci la capătul unei plaje înguste unde o mulţime de broaşte ţestoase uriaşe se prăjeau la soare.

Dorea oare Thomson acum să-şi pună aici în aplicare planul iniţial? Precis că tovarăşii săi căutau intrarea în cetatea de stâncă şi anume în forţă, căci credeau că intrarea ar fi acolo unde de fapt nu era. Dacă nu vor deschide tunelul poate se vor strădui să escaladeze zidul. Suindu-se unul peste altul escaladarea ar fi putut fi posibilă.

În timpul străduinţelor lor, nebunul ar avea timpul să-i pedepsească pe George.

Un chicotit de râs, lângă George, îl făcu pe acesta să tresară speriat. Puţin mai încolo stătea Thomson pe o stâncă joasă şi se uita la el. Privirea dementului era mulţumită, ca şi vocea lui, când spuse:

— Îţi dai acum seama că eu nu pot fi păcălit? Te-am prins pentru a treia oară! Sunt foarte atent. Te-am ademenit intenţionat la tufa mea cu aspect de femeie, o cunosc bine şi ziua şi la lumina lunei. Când am văzut-o prima oară am crezut că văd pe nevasta mea. Disperat de iluzie m-am aruncat la pământ şi am început să-l zgârii cu degetele. Aşa am găsit un inel de metal, am tras de el şi am deschis o clapă, acoperită cu pământ şi iarbă. Sub clapă începea un gang care duce până aici lângă golf. Clapa se închide atât de bine că prin căutare nimeni n-o poate găsi. Doar din întâmplare, oamenii tăi, care prin căderea lunganului au fost reţinuţi, te vor căuta degeaba, mai întâi te voi ucide cele mai mari dintre animalele mele sfinte, apoi am să te arunc în mare, ca să-i serveşti nevestei mele. Ştii ca ele cântăresc mai multe sute de kilograme. Am să te pun comod înaintea lor şi te voi mâna peste tine. Aşa se vor răzbuna pentru suratele lor şi tu vei ajunge înaintea mea, ca să-i spui că vin şi eu când mi-am terminat misiunea aici.

George se cutremură. Nebunul voia deci să-l strivească Chiar dacă nu ar muri, greutatea animalelor ar fi de-ajuns să-l rănească grav.

Dacă nu ar fi avut căluş, ar fi putut striga şt să-i alerteze pe tovarăşii săi. Prea departe nu puteau fi, iar gangul prin care Thomson i-a transportat, era şi el scurt. Thomson însă luase şi asta în calcul. Părea ca a ghicit gândurile lui George.

— Nu vei striga! Oamenii tăi sunt mai rapizi şi mai periculoşi decât am gândit eu. Dacă nu te pot pedepsi acum, probabil nu o mai vedea niciodată pe Daisy a mea. Asta n-are voie să se

întâmple. Curând se va termina. Încă în seara asta vei fi la nevasta mea.

George se zbătea şi se împotrivea zadarnic. Thomson îl înşfăcă şi după ce îl ridică, îl duse o bucată de drum afară pe plajă. Acolo îl puse în faţa unei ţestoase mari, păşi în direcţia ei şi strigă:

— Acum se va întâmpla! Acum se vor răzbuna sfintele animale pe tine!

Se auzi sâsâitul tipic al lui Thomson. Coloşii lenţi ridicară capetele şi se puseră încet în mişcare, venind spre cei doi oameni. George se gândea, cum a putut Thomson să le dreseze aşa de desăvârşit. Poate ca le-a speriat cu sâsâitul, că animalele fugeau către mare.

Următoarea ţestoasă ajunsese deja aproape, mai avea puţin drum de parcurs.

Cu braţele, cât îi permiteau legăturile, George se zbătea disperat. Cu picioarele la fel, în ciuda căluşului scoase sunete nearticulate. Spre satisfacţia lui, mişcările şi sunetele sale avură un anumit succes. Ţestoasa îşi trase piciorul anterior, pe care îl ridicase deja şi pe care urma să-l pună pe George. Stătu nemişcata şi nehotărâtă câteva secunde, apoi coti într-o parte şi o luă pe lângă George.

La fel se petrecu şi cu următoarea ţestoasă, când îşi înteţi eforturile.

Pe când George triumfa tacit, Thomson strigă furios, când văzu ce se întâmpla. El se repezi la George, spre care deja se apropia a treia ţestoasă.

— Stai liniştit! Nu te poţi împotrivi destinului tău!

George nu avea deloc chef să fie victima dementului şi ideilor sale bizare. Văzu acuma cum şi a treia ţestoasă coti, preferând drumul neted şi nu trecerea peste un trup omenesc ce se mai şi zbătea disperat. Celelalte ţestoase îi urmară exemplu.

Thomson bătu din picior şi murmură:

— Să nu moară el în acest fel? Să-l duc în coliba mea şi să mă gândesc cum să-l pedepsesc?

George respiră uşurat. Câştigase iarăşi timp. Thomson va avea greutăţi prin ducerea lui în cetatea de stânci şi probabil ca tovarăşii săi vor fi forţat deja intrarea.

El se purtă liniştit când Thomson îl luă în braţe şi îl duse spre desiş, în linişte şi cu prudenţă înainta nebunul printre tufe, se opri într-un mic luminiş şi-l lăsa pe George jos.

Thomson îşi băgă mâinile în iarba înaltă, începu să smucească şi să tragă, ridicând apoi o clapă relativ mare, a cărei suprafaţă era acoperită cu iarbă. Prietenii lui George n-ar fi găsit-o nici cum. Aici a ajutat natura la ascunderea şi camuflarea intrării.

Gangul subteran nu era înalt. După ce-l trase pe George înăuntru, Thomson trebui să umble aplecat. El îl trăgea pe prizonierul său de frânghiile cu care-l legase, fără să-i pese de durerile pe care i le cauza.

George intui că gangul ducea până în cetatea de stânci, aşa că Thomson îl putea târî la ascunzătoarea lui, fără ca prietenii săi să-l observe, dacă s-ar mai afla în afara zidurilor.

Drumul dură destul de mult. Prin întunericul total, George nu văzu nimic. Thomson părea să fi folosit gangul adesea, căci se orienta bine. În fine, dementul se opri, parând că vrea să asculte ceva, apoi îşi spuse lui însuşi:

— N-au reuşit încă să intre în cetatea mea. Nici nu vor reuşi. Nici un om nu-mi va tulbura misiunea.

O rază de lumină, din ce în ce mai intensă, intră în gang. George observă că pereţii şi tavanul gangului erau formaţi în parte din placi de piatră, sau îmbrăcaţi cu acestea, o dovadă în plus că mai demult, aici au trăit oameni şi meseriaşi iscusiţi.

Thomson îşi trase prizonierul în sus. Gangul se termina în spatele colibei nebunului. Aici Thomson închise gangul cu o placă de piatră acoperită pe o parte cu pământ şi iarbă. Un clichet şi gangul se închise.

— Vechii locuitori ai cetăţii mele s-au îngrijit de toate. Thomson chicoti. Acum nimeni nu poate deschide clapa, chiar dacă descoperă întâmplător gangul. Aici suntem în siguranţă şi eu voi chibzui, cum să te pedepsesc.

Thomson îl târî pe George în locuinţa sa primitivă. Îl puse lângă pat pe jos şi părăsi încăperea. George observă plin de speranţă cutia de tablă. Ea era încă la locul ei, dar spre dezamăgirea lui, capacul era închis. Timpul cât era singur trebuia să-l folosească neapărat pentru eliberarea sa. Centura cu arma sa nu mai exista. Nu putea spune dacă a pierdut-o undeva, sau dacă Thomson i-a luat-o. El ţinea mult la acea centură, trebuia s-o recupereze; de ea era prins pumnalul pe care Sanja, prinţesa indiană, i l-a dăruit şi la care nu putea renunţa.

De această dată Thomson părea să-şi fi legat doar superficial victima. George nici nu simţi dureri când îşi mişca articulaţiile mâinii din colo încoace. Pentru a-şi slăbi legăturile, începu să-şi mişte articulaţiile. La fel procedă şi cu picioarele, observând după un timp că sfoara gudronată a slăbit ceva, dar nu se putea rupe, elasticitatea ei fiind redusă.

Se va putea el elibera fără ajutor? George începu să se îndoiască. Vor putea oare prietenii lui să intre în cetate? Precis că au încercat dar până în prezent fără succes.

Aceasta nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi împuşcat nici o ţestoasă. George îşi jură să nu le mai vâneze niciodată. Zâmbi, în parte disperat. Se găsea fără apărare în puterea unui nebun care-şi propusese să-l ucidă şi el se gândea la viitor.

Privirea lui George căzu iarăşi pe lada. Oare va reuşi s-o deschidă? Gândul la briceag nu-i da linişte. Se rostogoli rapid spre ladă. Se ridică în şezut când ajunse la ea, ceea ce nu era uşor şi încercă să ridice capacul. Nu reuşi. Încercă apoi să mişte zăvorul. O dată şi încă o dată reuşi. Thomson nu l-a închis cu

suficientă grijă. George ridică capacul. Cu mâinile legate pipăi briceagul în timp ce asculta daca Thomson îl auzea. Desfăcu cu degetele cuţitul din ladă.

Ţinu briceagul în mâna dreaptă. De abia ajunse în poziţia iniţială, când intrarea în colibă se întunecă deodată. Se întorcea Thomson.

Se aplecă înspre George şi spuse încet.

— Nu ştiu cum să te pedepsesc. Animalele sfinte mă avertizează mereu să le las lor răzbunarea. Eu ştiu însă, că afară mă pândeşte pericolul. Oamenii tăi vor încerca să escaladeze zidurile. Nu te vor găsi viu dacă reuşesc să pătrundă aici. Am vrut să te pedepsesc acum, dar sfintele animale m-au oprit.

Tăcu. George avu acum impresia recunoscătoare că ţestoasele erau de fapt nişte animale drăguţe.

Cu cât cugeta Thomson mai mult. Cu atât îi era lui George mai bine. Acum că era convins că prietenii săi deja încercau să escaladeze zidul. Cu priceperea lor vor reuşi precis, chiar dacă părea atât de greu.

V.
LUPTA DIN CETATEA DE STÂNCĂ.

DINTR-O DATĂ THOMPSON SPUSE ENERGIC:

— Oamenii tăi vor urca poate zidurile. Nu am timp să-i alung. Ei au arme de foc, eu nu. Ei mă pot ucide, înainte de a-mi termina misiunea. Daisy n-a venit încă din valuri, ca să mă cheme. Am făcut precis multe păcate în viaţă, încât trebuie să aştept atâta. Făcu o pauză. George se gândi involuntar la ultima întâmplare din Peru. Şi acolo, un psihopat a jucat un rol important, fiind în final vindecat (vezi vol. 178, „În oraşul mort"), Probabil şi aici se va încheia totul cu bine.

Thomson ridică capul, ascultând şi spuse repede:

— Par să fie deja pe ziduri. Trebuie să te duc de aici. Bine că ai căluş. Tunelul secret nu-l vor găsi. Pot căuta cât vor vrea, dacă nu-i ajută întâmplarea cum m-a ajutat pe mine, te duc la sfintele animale şi te leg să nu poţi scăpa.

Îl trase pe George afară din colibă. Acesta ştiu că salvarea este aproape. Daca însă dementul i-ar lăsa în tunelul ascuns, ceea ce i-ar putea trece prin minte, prietenii l-ar căuta în zadar. Mai târziu Thomson i-ar putea târî la golf şi să pună o ţestoasă mare să-l târască în ocean. George trebuia cumva să reuşească să-i lase prietenului său, Petre, un semn după care acesta să ştie unde a fost târât protejatul său.

Thomson înşfăca legăturile de la picioarele lui George şi-l târî înspre intrarea secretă în tunel. George se întoarse pe jumătate

într-o parte şi înfipse cuţitul ce-l ţinea ascuns în pumnul drept, în pământ. Astfel apăru o brazdă, ce nu-i putea scăpa lui Petre.

Thomson îi dădu drumul şi se îndreptă spre clapa de la intrarea gangului. O deschise. George folosi timpul rămas pentru a marca energic pământul cu cuţitul. Se gândi câteva secunde, dacă n-ar putea să se apere din răsputeri când Thomson va încerca să-l duca în tunel. Ochii arzători ai dementului îl avertizară însă să nu încerce.

Fiul căpitanului auzi deja rostogolindu-se câteva pietre mici. Tovarăşii săi coborau deci treptele de la zid. Atunci îl înşfacă Thomson şi-l trase în intrarea tunelului. Aici îl lăsă jos, George văzu cum el închise clapa şi-l auzi cum împingea un zăvor.

Cu o voce răguşită nebunul spuse:

— Acum te pot căuta! Nu ne vor găsi niciodată. Vei aştepta puţin până te voi preda sfintelor animale. Trebuie să văd dacă toţi oamenii tăi sunt în cetate.

În timp ce Thomson asculta concentrat, George cu dinţii deschise lama cea mai mare din cele două ale briceagului scos din ladă. Apoi îl dispuse între genunchi şi începu cu grijă să taie sforile. Cu toată prudenţa cu care lucra se născu un zgomot uşor. Vocea lui Thomson se auzi în întuneric:

— Ce faci acolo?

George se linişti pe dată şi simţi în clipa următoare mâna lui Thomson care îl pipăia de-a lungul corpului. În nici un caz nu trebuia să descopere cuţitul. De aceea George deschise genunchii lăsă cuţitul să alunece între ei pe jos. Pentru a masca zgomotul acestuia pe piatră, scoase prin căluş un cârâit surd.

— Ce ai? întrebă Thomson din nou. Poţi să mi-o spui afară, când îţi voi lua căluşul din gura după ce a-i tăi sunt în cetate. Acum linişte! Trebuie să ascult.

După câteva secunde, George pipăi din nou prudent după cuţit. Se puse iarăşi încet pe şezut şi se strădui să lucreze cât mai fără zgomot.

Deodată auzi vocea lui Petre, care aici jos avea un sunet surd.

— Veniţi aici! Aici trebuie să fie o intrare ascunsă! Uite pământul! E zgâriat! Repede şi ne grăbim, pentru ca tipul să nu câştige avans şi să-l târască pe George iarăşi în golf. Lorenz şi Dietrich. Plecaţi afară peste zid! Nu vă temeţi să săriţi în tufe. Nu vă veţi răni. Căutaţi golfurile cu ţestoase, să nu se întâmple o catastrofă cu George.

— Oamenii tăi sunt şmecheri, şopti Thomson. Deci au găsit intrarea. Poate m-am grăbit şi am lăsat urme. Dar nu te bucura, nu vei scăpa de soarta ta. E hotărât să mori. Nu mă tem de oamenii tăi. Aud că au găsit mânerul, dar tot nu vor deschide clapa, zăvorul din interior e prea puternic.

În timpul monologului lui Thomson în beznă, George găsi din nou cuţitul pe care iarăşi îl fixă între genunchi. Situaţia impunea

ca să se elibereze urgent. În timpul monologului său dementul nu auzea zgomotul fin al lamei care străbătea sforile gudronate.

Respirând uşurat, George simţi cum cad sforile tăiate. Acum trebuiau tăiate rapid sforile de la picioare şi să scape de căluşul din gură, pentru a-şi putea avertiza prietenii. De căluş scăpă rapid, apoi se aplecă, pentru a tăia legăturile de la picioare.

În acelaşi moment, Thomson şopti apăsat:

— Haide, e vremea să te duc la mare. Poate că vor reuşi să deschidă clapa, sunt puternici şi au mare grijă de tine. Ei nu ştiu că mergi spre o viaţă mult mai frumoasă ca cea pământească. Daisy e o stăpână buna. Asta ştiu toţi cei ce au cunoscut-o pe pământ!

Thomson pipăi şi constată că prizonierul său stă ghemuit. George se hotărî atunci să dea drumul acţiunii. Cu briceagul împunse uşor mâna lui Thomson. Dementul tresării urlând sălbatic. George profită pentru a se elibera de tot de legăturile de la picioare. Strigă tare:

— Petre, Petre, sunt aici; m-am eliberat. Grăbeşte-te. Numai un zăvor mai ţine aici înăuntru clapa.

George se aruncă într-o parte, ca să evite atacul, inevitabil al nebunului Dar nu contase pe îngustimea tunelului, aşa ca se lovi tare cu capul de perete. Atunci îl prinse Thomson căruia excitarea îi dase forţe supraomeneşti. Lovitura în cap il ameţi pe George, aşa ca a doua împunsătură cu cuţitul în mâna lui Thomson, fu aşa de slabă, ca acesta nici n-a simţit-o, în următoarea clipa cuţitul îi fu smuls din mână. Thomson îl înşfăca pe George de un picior şi-i târî de-a lungul gangului.

George se lovi de mai multe ori cu capul de plăcile de piatră, dar îşi putu menţine stăpânirea de sine, reuşind să aplice cu piciorul liber o lovitură zdravănă dementului. Cu tot întunericul, a avut noroc. Cu un strigăt răsunător, Thomson dădu drumul piciorului lui George.

Acesta se retrase, cât putu de repede. Dar capul îl durea încă atât de tare, ca nu îndrăznea să înainteze ghemuit, cu toată viteza, cum ar fi făcut, dacă nu şi-ar fi lovit capul. În mod normal, el i-ar fi scăpat lui Thomson şi ar fi ajuns mai repede la zăvor decât adversarul său. Aşa însă, Thomson îl ajunse după câţiva metri. Priza dementului era ca de fier. De aici constată George furia ce-l cuprinsese, George nu se predă fără lupta. El izbi în întuneric şi intuind că Thomson se aplecase, dădu o lovitură joasă, care avu efect. Priza de fier, ce-l strângea pe George slăbi, Acesta se târî cu toată viteza spre clapa cu zăvor. Nu îndrăznea să se ridice, neştiind daca tunelul are înălţime uniformă. Şi nu voia să rişte, să leşine după o lovire de un fragment de stâncă. Ar fi însemnat să ajungă iarăşi în puterea lui Thomson, cu toate acestea se lovi de un obstacol cu capul. Concomitent auzi deasupra sa vocea lui Petre, care aici se auzea surd şi înfundat.

— Zăvorul e prea tare, domnule George. Nu putem ridica clapa. Kern şi Hahven, ieşiţi afară. Nebunul îl va duce pe George spre mare.

— Nu, sunt aici! Strigă George. Nu trageţi de clapă, Petre, voi putea mişca de aici imediat zăvorul.

Thomson îl ajunse însă iarăşi şi îl înşfacă. George avea mânerul zăvorului în mâna şi prin mişcarea de smulgere pe care o exercita asupra prizonierului său, nebunul ajută involuntar, la deschiderea zăvorului.

Clapa zbură în sus. Thomson îi dădu lui George un pumn, încât acesta, timp de secunde, văzu stele verzi.

Nebunul îl târî pe George prin galerie. Îl ţinea pe fiul căpitanului de ambele picioare, târând trunchiul şi capul. George nu văzu altă soluţie decât să strige din răsputeri:

— Petre, Petre, repede, aici!

— Vin! răspunse de la mică distanţă şeful cârmaci. Tunelul e tare jos, trebuie să am grijă. Au, iarăşi m-am lovit. Rezistaţi domnule George, sunt îndată acolo!

O lumină orbitoare ţâşni deasupra lui George şi îl prinse pe Thomson care de groază se oprise şi-şi trase capul în spate.

Petre sări înainte, ajunse lângă George care era cu corpul la pământ şi doar capul şi-l ţinea cât putea mai sus. Cârmaciul îi trăsni psihopatului un pumn în bărbie, încât acesta fără o vorba căzu, aterizând lângă George.

George fu urgent ridicat de sub corpul dementului inconştient. Petre îl întrebă îngrijorat:

— Sunteţi rănit, domnule George? Tipul v-a târât ca pe-o legătură de paie pe podeaua de piatră!

— Nici un bai, Petre! N-a fost aşa de rău. Am avut grijă să nu mă rănesc!

Uriaşul răsuflă uşurat, apoi întrebă:

— Thomson e mort?

— Da de unde!

— Numai ameţit?

— Da.

— Trebuie să-l legăm.

Petre se şi apucase de treabă, sfori avea mereu asupra lui. George continuă:

— Îl vom duce apoi la submarin şi îl predăm doctorului Bertram.

— De fapt nu merită, fu părerea lui Petre.

— E bolnav psihic, Petre.

— Ei, da!

Petre nu era cu totul de acord, dar se supuse dorinţei lui George. Un matroz intrase în gang. Petre se îndreptă spre el şi spuse:

— Aici totul e în ordine, Kurt! Du-te afară şi cheamă oamenii!

Thomson începu să ofteze. George avu iarăşi destulă putere să-i ajute lui Petre să-i ducă pe dement afară.

În timp ce Petre rămase cu psihopatul, George căută cu camarazii săi o ieşire din cetatea de stânci.

El ştia aproximativ, unde se găsea tunelul prin care îl târâse Thomson când l-a dus prima dată la ţestoase.

Matrozii descoperiră curând şi blocul de piatră care pe această parte a zidului închidea tunelul. A fost relativ uşor să fie dat la o parte, Mulţumit George îşi dădu cu părerea:

— Mai bine ca peste zid. Am destule cucuie, nu-mi lipsesc altele noi!

* * *

George şi matrozii se întoarseră la Petre. Îl cărară pe Thomson cu schimbul, la început, până ieşiră prin tunel afară.

Înainte de a ajunge la plajă, Petre îi adună pe ceilalţi matrozi care mai căutau pe insulă.

Camarazii transportaseră deja cele două ţestoase vânate, cu toată greutatea lor, cu două bărci metalice uşoare. A treia barcă îi purtă pe George, pe Petre, pe Kern şi pe Thomson.

— Oare îi poate ajuta cu ceva doctorul Bertram? întrebă încet George?

— Să sperăm! îşi dădu Petre cu părerea. Altfel ar fi fost mai bine să-l fi lăsat aici.

Drumul spre submarin cu bărcile de aluminiu adânc scufundate ce cărau ţestoasele şi oamenii, nu era uşor. La o mare mai agitată, ar fi fost periculos să se supraîncarce aşa bărcile.

* * *

Căpitanul Farrow era deja neliniştit. Expediţia de vânătoare durase prea mult.

Plin de uimire se uita le cei veniţi, mai puţin, la ţestoase cât la Thomson.

George dispuse ca nefericitul, pe care nu se putea supăra, să fie dus în infirmeria vasului. Abia atunci îi dădu tatălui său care-l urma cu doctorul Bertram raportul amănunţit. Căpitanul scutură de câteva ori din cap când a aflat de întâmplarea lui George şi la urma spuse:

— Mulţumesc lui Dumnezeu, ca te-ai întors sănătos. Cele câteva cucuie trec. Să înveţi însă că fiecărui om i se pot întâmpla greutăţi, chiar şi la acţiunile cele mai simple, fără ca ei să aibe vreo răspundere. Apoi se îndrepta către doctorul Bertram care deja se ocupa cu Thomson şi-l întreba cu compasiune.

— Îl veţi putea ajuta pe domnul Thomson?

Doctorul Bertram ridica scurt din umeri şi răspunse:

— Să aşteptăm!

George a adus şi lada de tablă din coliba de crengi a lui Thomson. Aceasta fu adusa în cabina infirmeriei.

— Aparţine lui Thomson? întrebă căpitanul arătând spre lada?

— Da, tată. Era în coliba lui.

— Îi vom verifica conţinutul. Poate ca îl va ajuta pe doctor să-l vindece.

Se dovedi că Bob Thomson era posesorul unui mic cuter. Ultima înregistrare în jurnalul de bord ce se afla, între cărţi şi hârtii, în ladă, menţiona vreme foarte proastă, furtunoasă. Cuterul s-a izbit mai târziu de stânci cu siguranţă şi doamna Thomson s-a înecat sub ochii soţului ei.

— Trist, trist, murmură Farrow, să sperăm că dacă se va vindeca, Thomson nu va mai fi mai nefericit ca înainte. Pe mica insulă ei a trăit ca nebunul ţestoaselor ca să zic aşa, într-o stare de reverie.

— Dacă îşi redobândeşte facultăţile mintale normale, va avea puterea să biruie suferinţa. Timpul vindecă toate rănile, chiar dacă va rămâne ceva, ce nu poate fi biruit în întregime. Dar asta îl face pe om mai matur şi mai puternic îşi dădu cu părerea doctorul Bertram.

George era foarte tăcut.

— Nu mai spui nimic? îl întrebă tatăl sau.

— Mă gândeam la viaţă, în general, răspunse George.

— Viaţa e totdeauna frumoasă! spuse căpitanul nu fără o anumită mândrie, plină de conştiinţa de sine.

— Şi periculoasă! zâmbi doctorul Bertram.

Submarinul rămase două zile aproape de ţărmurile insulelor Galapagos. Căpitanul nu se putea hotărî să plece mai departe, voind mai întâi să ştie de la doctorul Bertram dacă va fi necesară internarea pacientului într-o clinică de boli nervoase.

În dimineaţa celei dea treia zile, doctorul Bertram intră fluierând vesel în cabina ofiţerilor, ia micul dejun.

— Ce e? întrebă deîndată Farrow senior.

— Pacientul nostru e din nou limpede. Zguduielile sufleteşti din ultimele zile şi noul mediu i-au redat spiritului său claritatea. A fost un… Şi doctorul Bertram spuse un nume latin, ce denumea felul bolii lui Thomson. La naufragiului cuterului său s-a lovit cu capul de cârmă. Aşa i-a apărut tulburarea.

— Îşi aminteşte de viaţa sa pe insulă, întrebă George?

— Destul de exact, răspunse doctorul. Dar ce a fost în ultimele zile, când aţi fost cu Petre pe insulă, îi scapă. Şi e bine aşa!

Două ore mai târziu Thomson şi căpitanul Farrow, secondat de fiul său şi de Petre, avură în cabina ofiţerilor, unde Thomson dejunase ceva mai târziu ca ceilalţi, o lungă convorbire.

Proprietarul cuterului mulţumi din inimă lui George şi lui Petre, cei care au determinat salvarea sa.

— Acum ştiu cine sunteţi, spuse el în încheierea unei lungi discuţii. Prin moartea soţiei mele am suferit o pierdere grea. Dar eu trebuie să mă întorc în Anglia să mă îngrijesc de fiica mea cea mică. Când am fost aruncat pe insulă, în urmă cu circa doi ani, m-am văzut înconjurat de o mulţime de ţestoase uriaşe. Ele erau tovarăşele mele de viaţă, credeam că trebuie să ma îngrijesc de

ele, să le apăr de orice atac. Mi-am autosugerat, că ele au dus-o pe soţia mea cu ele în mare. Aşa a fost!

— Ne bucurăm cu toţi că sunteţi iarăşi ca mai demult, spuse George. Apoi aminti ce se întâmplase pe insulă de la apariţia sa şi a lui Petre pe insulă. Zâmbi când adăugă că, după internarea lui Thomson în infirmerie, supa de ţestoasă servită cu o zi după aceea, nu i-a plăcut deloc.

Încă în acea zi submarinul părăsi locul unde staţionase mai multe zile.

Într-o dimineaţă în apropierea unui port, puţin înainte de a răsări soarele, Thomson a fost debarcat, după o despărţire impresionanta.

Primise de la căpitan îmbrăcăminte, lenjerie şi bani suficienţi până în Anglia. La început el nu vru sa accepte banii fără sa încerce să îi restituie mai târziu, dar Farrow îl respinse zâmbind.

— Pe Insula noastră, a Odihnii, spre care vrem sa pornim nu avem încă posta şi nici nu ne gândim sa construim una.

Submarinul pleca mai departe, spre Insula Odihnii.

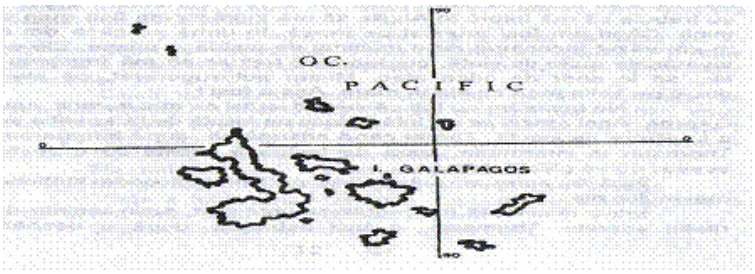

Sfârşitul volumului: **BUFONUL BROAŞTEI ŢESTOASE.**

În numărul următor:

CĂPETENIA TULOPI.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro